

Prou sacrificis!

Dc, 7/03/2018 per Catalunya Franc...

[Catalunya Franciscana](#)

(Fra Josep Manuel Vallejo) Jesús respon amb una frase enigmàtica als venedors del Temple i als fariseus: “Destruïu aquest Temple i jo el reconstruiré en tres dies”. I l’evangelista Joan ens dona el sentit: “Però ell es referia al santuari del seu cos”. Això vol dir que el nou Temple és Jesús. En el cristianisme ja no hi ha temples on haguem d’anar a oferir sacrificis ni ofrenes. Ja ho deia Isaïes 700 anys abans de Crist: “Estic embafat dels vostres sacrificis. Us ho he demanat jo això? Misericòrdia vull i no sacrificis”. En el Nou Testament ja no hi ha temples perquè el temple és Jesús Ressuscitat i nosaltres som el seu cos. Hi ha edificis per trobar-nos, per reunir-nos, perquè no plogui..., però el temple som nosaltres. Aquesta és la novetat del Nou Testament.

I això també ens ho diu Joan al llarg del seu evangeli, enmig de la Festa dels Tabernacles, al Temple de Jerusalem, on es feia un pelegrinatge a la font de Siloè, i una libació d’aigua a l’altar dels holocaustos... allà Jesús mateix diu: “Qui tingui set que vingui a mi i que begui...” (Jn 7,37) “Jo sóc el nou Temple”. I a les nits de la festa dels Tabernacles hi havia la cerimònia de la llum. Es posaven dos canelobres enormes enmig de l’Atri de les Dones, s’encenien i il·luminaven tota la ciutat. I en aquell moment Jesús diu: “Jo sóc la llum del món” (Jn 8,12).

Per tant, Jesús, de diverses maneres, ens està dient que ell és el nou Temple. Jesús Ressuscitat és el nou lloc d’encontre entre Déu i els homes.

Jesús no vol que els santuaris es converteixin en lloc de negoci, i això sempre és un perill: Lourdes, Assís, Montserrat... Aquets llocs de pelegrinatge són un perill perquè de seguida es converteixen en negoci, per sort que a Lourdes tot el negoci està fora. I a Assís igual, als santuaris no hi ha negoci, estan a la ciutat. I a Montserrat també. Però hi ha perill que convertim els llocs de pelegrinatge en mercats. I això Jesús no ho vol i ho adverteix clarament. Els temples, els llocs de reunió són llocs d’oració, llocs de respecte, llocs d’encontre, de celebració

cristiana.

És interessant en aquest fragment, que davant del gest de Jesús d'expulsar els venedors, diu el text: "Els deixebles recordaren l'Esriptura". En veure aquella escena recordaren un text de l'Esriptura: "El zel del vostre Temple em consumia". L'Esriptura, quan la tenim llegida i sabuda de memòria, ens ajuda a donar sentit als esdeveniments que vivim. Moltes vegades vivim esdeveniments que ens fan pensar en textos de Jesús, d'Isaïes, de Jeremies... L'Esriptura és com un magatzem bellíssim i profundíssim on tenim recursos per a interpretar el que ens està passant ara. Només cal llegir-la i tenir-la memoritzada en el cor.

Però a l'inrevés també passa. Fixem-nos que la Resurrecció de Jesús il·lumina i fa comprendre molts dels esdeveniments que van viure els apòstols amb Jesús. Quan Jesús diu: "Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies", no entengueren res. Però després, quan Jesús ressuscità d'entre els morts, els deixebles **recordaren** que Ell havia dit això i compregueren el sentit ple d'allò que havia dit Jesús i que llavors no compregueren.

Així s'ha fet l'Evangeli. Els deixebles van viure amb Jesús molts esdeveniments que no entengueren. Jesús li diu a Pere quan li renta els peus: "Això ara no ho entens, ho entendràs més tard". Van viure molts fets que no entengueren, en temps de Jesús. És després de la Resurrecció que recorden allò que Jesús havia fet i dit, i ho comprenen, a la llum de la Resurrecció. Així s'ha fet l'Evangeli.

I a la nostra vida passa igual. Vivim esdeveniments dolorosos o joiosos que no entenem, però al llarg d'uns quants anys, els nous esdeveniments, recordant tot el que hem viscut, ens donen el sentit d'allò que ens ha passat. Perquè Déu ens acompanya amb la seva providència a la nostra vida, però quan passen les coses no les entenem, les entenem més tard a la llum dels nous esdeveniments.

Cal avivar la memòria. És persona aquell que té memòria i sap recordar els esdeveniments del passat, allò que Déu ha dit i ha fet a la seva vida... I tant de bo fem com Maria, que recordava i meditava en el seu cor tots els esdeveniments amorosament i buscava el seu sentit, perquè el sentit del que ens passa només ho compremem més tard.